«Η παράλειψη της οικογένειας Κόλεμαν»

Καμιά ερμηνεία δεν εξείχε της ενιαίας αισθητικής της παράστασης

Η νέα παραγωγή του ΘΟΚ, το έργο του Αργεντινού Κλάουντιο Τολκατσίρ, ανήκει στην κατηγορία παραστάσεων όπου κυριαρχούν οι ηθοποιοί. Ένα κείμενο τέτοιας πυκνότητας, όπου η κάθε ατάκα προσφέρεται για γόνιμη υποκριτική αξιοποίηση και η κάθε δράση των προσώπων συμβάλλει στην εξελικτική παρουσίαση των χαρακτήρων τους, απαιτεί ιδιαίτερη σκηνοθετική διαχείριση. Απαιτεί κάποια παραχώρηση εξουσιών από τον σκηνοθέτη προς τους ηθοποιούς, έτσι ώστε η δημιουργική ελευθερία να χαρακτηρίζει την ερμηνεία του καθενός. Τα αίτια της ιδιαιτερότητας κρύβονται στον τρόπο γέννησης του κειμένου. Σε ρόλο του παρατηρητή και καταγραφέα είχε περιορίσει τον εαυτόν του ο Κλάουντιο Τολκατσίρ.

Οι εικαστικοί της παραγωγής, ο Χάρης Καυκαρίδης και η Μελίτα Κούτα, απέδωσαν εύγλωττα το χάος του σπιτιού των Κόλεμαν και του έδωσαν κοινωνικές προεκτάσεις

Οι ηθοποιοί του συμβίωσαν και συνεργάστηκαν για εννέα μήνες στο σπίτι του. Τόσο διήρκησε η διαδικασία της εξελικτικής συγγραφής του κειμένου, που ενσωμάτωσε την ανάληψη ρόλων, τους αυτοσχεδιασμούς της ομάδας, το σταδιακό κτίσιμο των μορφών, την επινόηση των διαλόγων, το πλέγμα των σχέσεων, την ανάπτυξη των συγκρούσεων.

Από τη συγγραφή μέχρι τη σκηνική υλοποίηση ο πρωταγωνιστικός ρόλος του υποκριτικού στοιχείου είναι το βασικό γνώρισμα της «Οικογένειας Κόλεμαν». Η Μαρία Κυριάκου διαισθάνθηκε ότι οι μεγάλες σκηνοθετικές κινήσεις δεν χωράνε σ' αυτή την παράσταση και σοφά επέλεξε να ακολουθεί το ένστικτο, την προσωπικότητα, τον υποκριτικό τρόπο των μελών της πετυχημένα επιλεγμένης ομάδας της. Καμιά ερμηνεία δεν εξείχε της ενιαίας αισθητικής.

Οι Κόλεμαν είναι δεμένοι στενά. Και παρόλο που καταριούνται τα δεσμά τους, καθορίζονται απ' αυτά. Πώς αποδίδεται αυτό στην παράσταση; Η Αντωνία Χαραλάμπους και ο Γιώργος Κυριάκου υποδύονται δίδυμα αδέλφια, η υπογραμμισμένη διαφορετικότητά τους συνδυάζεται με βαθύ αίσθημα, με αλληλοκατανόηση, με βουβή επικοινωνία, με προσπάθεια αλληλοπροστασίας. Οι δύο ηθοποιοί διατηρούν τη γραμμή της σχέσης τους σε κάθε κοινή σκηνή.

Ο Μάριος Κωνσταντίνου, εκτός από την διάζουσα προσωπικότητα του ήρωά του, καταφέρνει να εκφράσει την αίσθηση της απομόνωσης από τα ετεροθαλή δίδυμα αδέλφια του. Η προσπάθειά του να δεθεί συναισθηματικά με κάποιους εκδηλώνεται με την εμμονή του με τα μικρά ανίψια του.

Η Βερόνικα της Νιόβης Χαραλάμπους προσπαθεί να παραμείνει «εκτός» του οικογενειακού περιβάλλοντος των Κόλεμαν, επιμένει στη διαφορετικότητά της, όμως η ερμηνεύτρια καταφέρνει να δείξει και τη ματαιότητα της προσπάθειας της ηρωίδας της. Η Αιμιλία Βάλβη, η αυτοκαταστροφική μαμά Μεμέ, εμπλέκει με την κωμική αδεξιότητα του χαρακτήρα που παίζει, την τραγική ανικανότητά της να είναι μάνα των παιδιών της.

Η Πόπη Αβραάμ βρίσκει πολύ πειστικό τρόπο να αποδείξει τη δύναμη και τη στωικότητα της γιαγιάς Κόλεμαν, ταυτόχρονα κάνοντας φανερή τη διαφορετική σχέση με κάθε μέλος της οικογένειάς της. Ο Ανδρέας Παπαμιχαλόπουλος και ο Κώστας Σιλβέστρος, μέσα από τους μικρότερούς τους ρόλους, βοηθούν να φωτιστούν πτυχές των χαρακτήρων των κύριων προσώπων.

Οι ηθοποιοί της παράστασης έφτασαν στην επίτευξη ατομικών στόχων και το σύνολο λειτούργησε οργανικά. Η σκηνοθεσία της Μαρίας Κυριάκου έδωσε δυνατότητα να φανεί η κάθε λεπτομέρεια της υποκριτικής δουλειάς της ομάδας και οδήγησε την παράσταση σε πραγματικά τραγικό φινάλε.

Οι εικαστικοί της παραγωγής, ο Χάρης Καυκαρίδης και η Μελίτα Κούτα, απέδωσαν εύγλωττα το χάος του σπιτιού των Κόλεμαν και του έδωσαν κοινωνικές προεκτάσεις.

Νόνα Μολέσκη